

HALLEYOVA KOMETA

Neviděl jsem v té chvílce nic,
 jen samá cizí záda,
 ale hlavy pod klobouky prudce se pohnuly.
 Ulice byla plná.

Byl bych se vydrápal nejraděj po prstech
 na holou zeď,
 jako to zkoušejí pijáci éteru,
 ale vtom se chopila mé ruky
 ženská ruka,
 udělal jsem pár kroků,
 a přede mnou se otevřely hlubiny,
 kterým se říká nebe.

Věže katedrály dole na obzoru
 byly jako vystřížené
 z matného staniolu,
 ale vysoko nad nimi se potápěly hvězdy.

Támhle je! Už ji vidíš?
 Ano, vidím!
 V chomáčcích jisker, které nehasly,
 hvězda se nenávratně ztrácela.

Byla sladká jarní noc
 po půli května,
 vlahý vzduch se vzedmul vůněmi
 a já ho vdechoval
 i s prachem hvězd.

Když jednou v létě jsem si přivoněl
 – tehdy jen pokradmu –
 k vysokým liliím
 – prodávali je u nás na trhu
 v kuchyňské konvi –,
 kdekdo se mi pak smál.
 Na tváři také měl jsem zlatý pyl.

ХАЛЕЕВА КОМЕТА

В този миг не виждах нищо,
само чужди гърбове,
под шапките главите се радвихиха внезапно.
Улицата беше пълна.

Искаше ми се да изкатеря с пръсти
голата стена,
както правят пиещите етер,
ала в този миг ме хвана за ръката
ръката на жена,
аз направих две-три крачки
и пред мен отвори се глъбините,
на които казват небеса.

В ниското на хоризонта
бяха кулите на катедралата
като че изрязани от матов станиол,
а високо там над тях потъваха звезди.

Там е! Виждаш ли я вече?
Да, да, виждам!
В снопчета от неугасващи искри
чезнеше звездата безвъзвратно.

Беше пролетна омайна нощ,
беше май във втората му половина,
въздухът бе влажен и изпълнен с аромати
и аз го вдишвах
заедно със звезден прах.

В летен ден щом помирисах
– само крадешком –
високи лилии
– продаваха ги по пазарите
в кухненски бидони –
после всеки ми се смееше.
Имах по лицето си златист прашец.

КОМЕТА HALLEYA

Nic w pierwszej chwili nie widziałem,
 jedynie same nieznajome plecy,
 lecz głowy pod kapeluszami gwałtownie się poruszyły.
 Ulica była zapchana.

Miałem ochotę szybko wybiec na gołą ścianę,
 jak to próbują robić ludzie
 upijający się eterem,
 lecz naraz pochwyciła mnie za rękę
 ręka kobieca,
 parę kroków postąpiłem do przodu
 i otworzyła się przede mną głębia,
 którą nazywa się niebem.

W dole na horyzoncie widniały jak wycięte
 z matowego staniolu
 wieże katedralne,
 lecz wysoko nad nimi tonęły gwiazdy.

O, tam jest! Już ją widzisz?
 Aha, widzę!
 Wśród snopów iskier, które nie gasły,
 gwiazda znikwała bezpowrotnie.

Była wiosenna ciepła noc
 drugiej połowy maja,
 wezbrało przyjemnymi zapachami powietrze
 i wdychałem je pełną piersią
 razem z pyłem gwiazd.

Kiedy pewnego razu latem powąchałem
 – wówczas tylko ukradkiem –
 wysokonogie lilie
 – sprzedawano je u nas na targu
 w kuchennej konewce –
 co rusz ktoś potem ze mnie się śmiał.
 Wtedy też miałem złoty pyłek na twarzy.

Kometa Halleya, 1967
 Przełożył **Józef Waczkow**

ХАЛЕЈЕВА КОМЕТА

У том трену нисам видео баш ништа,
 само туђа леђа,
 но главе под шеширима нагло су се тргле.
 Улица беше пуна.

Најрадије бих се био на прстима попео
 на голи зид
 као што то покушавају стеромани
 али ме у том ухвати за руку
 женска рука.
 Неколико корака само
 и преда мном су зинули амбиси
 које зовемо небом.

Доле на хоризонту торњеви катедрале
 бежу ко изрезани
 од мутног станиола,
 а високо над њима утапала се звезда.

Тамо је! Видиш ли је!
 Јесте, видим.
 У звезданом неугасивом праху
 звезда се неповратно губила.

Беше опојна пролећна ноћ,
 друга половина маја,
 благо се ваздух дизао мирисан,
 а ја га удисао
 са звезданим прахом.

Када сам једном тог лета помирисао
 – кришом само –
 високе љиљане
 – продавали их код нас на тргу
 у кухињској кофи –
 смејали ми се многи.
 На мом лицу беше златан полен.

Халејева комета, 1967

Превели **Јара Рибникар** и **Иван В. Лалић**